

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, λογονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ. * (συνέχεια). — Λάμπρου Ἐρνάλη : ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

"Οθεν, τὴν ἐπαύριον ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἔβλεπον τὴν κυρίαν Δὲ Ζονδάλ δυσχεροστημένην ἐναντίον μου· ἀλλ' ἀπεναντίας ἐξεπλάγην, ἰδὼν αὐτὴν τε καὶ τὸν κύριον Μωρὲρ ὑποδεχθέντας με φιλοφρόνως καὶ μειδιώντας· ἤθελεν εἶπει τις ὅτι οὐδὲν εἶχε διαταραξέει τὰς φιλικὰς μας σχέσεις, καίτοι ὁ πρὸς τὴν βαρωνίδα ἀπότομος τρόπος μου εἶχεν ἐμποιήσει ἀρκετὴν αἰσθησιν, ὡς ἔμαθον παρὰ τῆς ἀναδόχου μου, ἡ ὁποία μ' ἐπέπληξε μάλιστα διὰ τοῦτο.

— Καὶ πῶς! τῆ εἶπον, μ' ἐπιπλήττεις, διότι δὲν συνήνεσα εἰς τὰς παραλόγους καὶ γελοίας προτάσεις τῆς κυρίας θείας σου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ τυφλώσῃ τὴν καρδίαν μου, νυμφεύουσα με μετὰ μιᾶς Γερμανίδος, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζω καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν προτέρων μισῶ;...

— Ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσῃς, φίλε μου, μὲ διέκοψεν ἡ ἀνάδοχός μου. Ἐν πρώτοις τὸ ν' ἀρνηθῆς νὰ νυμφευθῆς, διότι εἶσαι νέος ἀκόμη, εἶνε μίᾳ δικαιολόγησις πολὺ εὐλογος. Δὲν συνηγορῶ πωρὸς ὑπὲρ τῆς ἐξιδέλφης μου Ἐρμανζιλίδης Δὲ Ζονδάλ· δὲν εἶχες ὅμως δίκαιον, εἰπὼν εἰς τὴν θείαν μου ὅτι τὴν ἀποστρέφεσαι, χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃς ποτέ· πρῶτον μὲν προσέβαλες τὴν βαρωνίδα κατὰ πρόσωπον, καὶ δευτέρου, προσέθηκε μειδιώσα, ὁ τρόπος σου οὗτος τὴν ἔκαμε νὰ σ' ἐκλάβῃ ὡς τρελόν... Καὶ ἔπειτα, τίς οἶδεν ἂν θὰ τὴν ἠγάπας;

— Ποτέ! ποτέ! ἀνέκραξα ὀρμητικῶς, ἔστω καὶ ἂν ἦνε ὠραία καὶ ἀθήα ὡς αἱ τρεῖς Χάριτες, ἔστω καὶ ἂν ἔχη ὄλα τὰ προτερήματα τῶν ἐννέα Μουσῶν!...

— Τί σκληρὰ καρδία! εἶπεν ἡ Ἄρτεμις γελῶσα. Ἄν ἦσαι πάντοτε τόσῳ δύστροπος, θὰ δυσκολευθῶ πολὺ ν' ἀποφασίσω νὰ σε στεφανώσω...

— Δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ.
— Εἶνε τοιαύτη ἡ θέλησίς σου, εἶπε παρατηροῦσα με προσεκτικῶς, ἢ σ' ἐμπο-

δίξει εἰς τοῦτο μυστικός τις ἔρωσ; ... Ἄ! ἐρυθρίασ! ... Οὐρ! τί μυστικότης εἶνε αὐτὴ εἰς ἐμέ, ἡ ὁποία μάλιστα ἀγαπῶ τὰς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις... Εἶνε ὠραία;

Αἱ λέξεις αὐταὶ τοσοῦτον βαθέως με συνεκίνησαν, ὥστε δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ ἀπαντήσω, φοβούμενος μὴ προδοθῶ, καὶ ἐν τούτοις ἐφρικίων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἠρώμην ἄλλης.

— Ἄ! χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρχῃ μυστικόν τι, ἐπανελάβε δυσπιστεῖς εἰς ἐμέ, ἀλλ' ἐγὼ θὰ το ἀνακαλύψω!...

Εὐτυχῶς ἡ ἀφιξίς τῆς Μαγδαληνῆς διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας καὶ ἔσπευσα ν' ἀνοιξῶ ὁμιλίαν μετ' αὐτῆς ἐφ' οἰουδήποτε ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον ἤθελε τυχόν παρουσιασθῆ· ἀλλ' ἡ ζωηρότης τῆς φωνῆς μου ἐμαρτύρει, χωρὶς νὰ το θέλω, τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον κατέβαλον, ὅπως ἀποκρύψω τὴν ταραχήν μου. Ἠννόησα πάραυτα τὴν σκαιότητά μου, διακρίνας εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ἄρτεμιδος φοβερὰν ὀργήν, ἣτις ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου. Ἡ δὲ Μαγδαληνὴ δὲν ἐδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν της.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, τί ἐκχειρίσις αἰσθημάτων, τί ἐνθουσιασμός!... Νομίζει τις, Ἄνδρέα, ὅτι ἔχεις πτερὰ καὶ θέλεις νὰ πετάξῃς...

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ἡ ἀνάδοχός μου μειδιώσα· ἀλλ' ἄς εἴμεθα βέβαιαι ὅτι δὲν θὰ φθάσῃ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ! Ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν ἐρωτικὴ τις χεὶρ, ἡ ὁποία θ' ἀναχαιτίσῃ τὴν πτῆσιν του.

— Μηλολόγηθη, μηλολόγηθη, πέτα, πέτα, πέτα! ἤρξατο ἄδουσα ἡ Μαγδαληνὴ, συνοδεύουσα τὸ ἄσμα τῆς δι' ἐλαφρῶν πτηνημάτων, ὡσεὶ κρατοῦσα τὴν ἀκραν σχοινίου, διὰ τοῦ ὁποίου μὲ εἶχε δεδεμένον.

— Μαγδαληνὴ, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις, πρέπει νὰ μάθωμεν τὸ ὄνομα τῆς ὠραίας ἐκείνης, ἡ ὁποία κατέκτησε τὴν καρδίαν του.

— Εἶνε ὠραία; ... μῆπως εἶμαι ἐγώ; προσέθηκεν ἡ Μαγδαληνὴ, γελᾶσα ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἀνάρμοστον ταύτην ἀστειότητά της.

Οἱ γέλωτες αὐτῶν μοὶ ἀπέδωκαν εὐτυχῶς τὸ θάρρος μου· ἔθεν ἐξηκολούθησα ἀπαράχωσ τὸ ἄσμα τῆς Μαγδαληνῆς καὶ

μετ' ὀλίγον ἀπεχωρίσθημεν καὶ οἱ τρεῖς κατηφεῖς καὶ σοβαροί.

Οὐχ ἤττον ἠσθανόμην ὅτι ἠγάπων, καθ' ἐκάστην δὲ αἱ δύο ὠραῖαι σύνοδοί μου ἀνεκάλουν εἰς ἐμέ νέον τι, τὸ ὁποῖον εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ κρύψω καὶ τὸ ὁποῖον ἐκίνει τὸν γέλωτα αὐτῶν. Οὐδὲν ἤσπον ἐδυνάμην νὰ λογισθῶ εὐτυχῆς· ἔβλεπον μελαγχολοῦσαν τὴν προσφιλεῖ ἀνάδοχόν μου, μειδιώνσαν δὲ βεβιασμένως, ὅτε ἡ φιλοπαίγμων Μαγδαληνὴ μ' ἐγλεύαζε διὰ τὸν ἀπόκρυφον ἔρωτά μου· ἐγὼ δὲ διέκρινον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της καὶ τέλος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κινήματα τῆς Ἄρτεμιδος ὅτι ἐζήτηι τὸν οἶκτόν μου, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ αἴτιον.

— Ἄνδρέα, μοὶ εἶπε πρῶταν τινά, ἐπειδὴ εἴμεθα μόνοι, ἄς συνομιλήσωμεν ὀλίγον, φίλε μου... Ἐχω πολλὰ σπουδαῖα πράγματα νὰ σοι εἶπω.

— Λέγε, ἀγαπητῆ μου ἀνάδοχος, σὲ ἀκούω... Θέλεις νὰ ἦμαι σοβαρός;

— Ὅχι, ἀλλ' εἰλικρινῆς, ὑπέλαβε μειδιώσα. Καθησον... ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι εἶσαι ἐνώπιον δικαστηρίου.

— Καὶ σὺ δικαστῆς μου; ἠρώτησα ὀλίγον τεθορυβημένος, καίτοι προσεπάθουν ν' ἀποκρύψω τὴν ταραχήν μου.

— Θέλω νὰ ἐξομολοθῆς εἰς ἐμέ, πρόσεξε... Καὶ θὰ σὲ ἐπιπλήξω, πρόσέθηκε μετὰ τόνου ὀλίγον αὐστηροῦ, διότι δὲν ἐσεβόσθης, ὡς ἔπρεπε, τὴν φιλίαν μας...

— Θεέ μου! τί λέγεις; Ἐγώ, τοῦ ὁποίου ἡ μόνη μου σκέψις εἶσαι σὺ...

— Καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ ἐπιμένῃς ὅτι δὲν μου κρύπτεις κάτι τι; μοὶ εἶπε προσηλοῦσα ἐπ' ἐμοῦ φλογερὰ βλέμματα.

Ἐστρεψα τὸ βλέμμα ἀλλαχοῦ, διότι ἠννόησα ὅτι ἤμην καταπόρφυρος.

— Ἴδου! βλέπεις λοιπὸν ὅτι προδίδεσαι μόνος σου, ὅτι κατατρώγει τὴν καρδίαν σου πάθος τι, τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ κρύπτῃς ἀπὸ ἐμέ; ... Ὡ! αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀνοησία!... Φίλε μου, πρόσέθηκεν αὐστηρῶς, ἢ πρέπει νὰ μαι ὀνομάσῃς τὴν ἐρωμένην σου, ἢ νὰ με βεβαιώσῃς ὅτι οὐδεμίαν ἀγάπῃς, καὶ τότε θὰ σε πιστεύσω.

Ἐσιώπων τὸ βλέμμα της μὲ καθίστα περιφροβον.

— Ἡ σιωπή σου σὲ προδίδει, μοὶ εἵπεν· ἐγὼ ὅμως ἀνέγνωσα εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας σου τὸ ὄνομα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δὲν θέλεις νὰ ὀνομάσῃς.

— Πῶς! γνωρίζεις τ' ὄνομά της, σὺ;

— Ὅθ' ἤμην πολὺ ἀνόητος, ἂν δὲν τὸ ἐμάντευον, ἀπήντησε μετὰ μειδιάματος, τὸ ὅποιον με κατετάρaxεν. Ἴδού, ἀκολούθητον τὸ ἄκρον τοῦ ἀλεξηλίου μου· θὰ χαράξω ἐπὶ τῆς ἀμμου αὐτὸ τὸ μαγικὸν ὄνομα, τὸ ὅποιον φοβεῖσαι ν' ἀκούσῃς· ἐπαναλαμβάνομενον ὑπὸ ἄλλου στόματος.

Ἐπήκουσα εἰς τὴν διαταγὴν τῆς μετὰ τὴν πεποιθήσειν ὅτι θ' ἀνεγίνωσκον ἄλλο ὄνομα ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ χαράξῃ.

Καί' ἀρχὰς δὲν ἠνόησα οὐδὲν ἐκ τῶν πρώτων σημείων· ἀλλ' εἶτα, μόλις ἐτελείωσε τὴν λέξιν·

— Μαγδαληνή; ἀνέκραξα ἐκπληκτος καὶ ὡς εἰ ἐλαφρωθεὶς ἐκ μεγάλου φορτίου.

— Σὺ πρώτος τὸ εἶπες, μοὶ εἶπεν ἡ Ἄρτεμις.

— Πῶς! πραγματικῶς λοιπὸν πιστεύεις ὅτι ἀγαπῶ τὴν Μαγδαληνήν;

— Καὶ ποία ἄλλη λοιπὸν θὰ εἶνε, σὲ παρακαλῶ;

— Σοὶ ὀρκίζομαι...

— Μὴ ὀρκίζεται, διότι ὅλα σὲ προδίδουν· ἀφ' ἧς ἡμέρας ἦλθεν ἐνταῦθα ἡ Μαγδαληνή, παρετήρησα μεγάλην μεταβολὴν εἰς σέ, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην προσπαθεῖς ν' ἀποκρύψῃς... Εἰς αὐτὰς τὰς ἐρήμους, ὅπου ζῶμεν, ποῖαν ἄλλην εἶνε δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃς;... ἢ μήπως, προσέθηκεν εἰρωνικῶς, σ' ἐθάμβωσαν οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας βερωνίδος;...

— Ὡ! ἔλεος, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνέκραξα μετὰ παραφόρου ἐνθουσιασμοῦ.

— Ἐν ἄλλο περιστατικόν, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις, ἐπαυξάνει τὰς ὑποφίας μου. Ὅταν ἡ θεία μου σοὶ ἐπρότεινε κατὰ πρώτην φοράν τὴν χεῖρα νέας τινός, σοὶ εἶπε συγχρόνως ὅτι αὕτη δὲν ἔχει προῖκα, σὺ δὲ δὲν ἔδωκες ἀπάντησιν ὅπως διόλου ἀρνητικὴν ἀπόδειξις ὅτι ἐνόμισες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς Μαγδαληνῆς, διότι δὲν ἀπεποιήθης ὀριστικῶς εἰς αὐτὴν ἢ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν σοὶ εἶπεν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Ἐρμανζιλίδης Δὲ Ζονδάλ... Ἄφες με νὰ τελειώσω, φίλε μου· ἂν φαίνωμαι τόσον αὐστηρὰ ἢ μάλλον ἂν καταδικάζω τὸ αἰσθημά σου, τοῦτο πράττω ἐκ καθήκοντος, διότι φοβοῦμαι μὴ καταληφθῇ τὸ πνεῦμά σου ὑπὸ ἀνεφίκτων ὀνειρών καὶ ἀκατορθῶτων ἐλπίδων· πρὶν ἢ δὲ ριζωθῇ εἰς τὴν καρδίαν σου ὁ ἀπελπισ ὄντος ἔρωτος, ἔχω καθήκον νὰ σε προφυλάξω ἀπὸ τῆς ἀβύσσου, ἐντὸς τῆς ὁποίας δύνανται νὰ σὲ ρίψωσι τὰ αἰσθημάτα σου. Ἡ Μαγδαληνή δὲν δύναται νὰ σὲ ἀγαπήσῃ, διότι εἶνε ἤδη μεμνηστυμένη μεθ' ἐνός ἐξαδέλφου της, ἐνὰ παιδικὸν φίλον της, πτωχὸν μὲν, ὡς αὐτὴν, ἀλλὰ τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης ψυχῆς· θὰ νυμφευθῶσι δέ, μόλις διορισθῇ καθηγητῆς τοῦ γυμνασίου τῆς Φριδούργης...

— Καὶ θὰ διορισθῇ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, διέκοψα γνωρίζω ὅλας αὐτὰς τὰς

λεπτομερείας, ἀγαπητῆ μου ἀνάδοχος, καὶ μάλιστα ἐσκέφθην, ὅπως συντελέτω εἰς τὴν εὐτυχίαν των, νὰ σε παρακαλέσω νὰ παραχωρήσῃς σὺ ἢ ἰδία ἐκ τῆς περιουσίας μου εἰς τὴν Μαγδαληνὴν μικρὸν τι κτήμα ἀξίας εἰκοσι χιλιάδων φράγκων, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς προῖξ αὐτῆς· διότι ἂν το παρεχώρουν ἐγὼ, δὲν θὰ τὸ ἐδέχοντο οὔτε αὐτὴ οὔτε ὁ υελλόνυμφός της.

— Τί λέγεις; ἀνέκραξε μεγάλως, ἐκπλαγεῖσα.

— Λέγω, ἀγαπητῆ μου ἀνάδοχος, ὅτι οὐδὲν διαφεύγει τὴν ὀξυδερκεῖάν σου· ἀγαπῶ ἀληθῶς τὴν Μαγδαληνὴν καὶ ἡ μόνη μου εὐχὴ εἶνε νὰ τὴν ἴδω ἐντὸς ὀλίγου εὐτυχῆ καὶ ἠνωμένην μετ' ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἡ καρδία της ἐξέλεξεν.

— Ὡ Ἄνδρέα, φίλε μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις ἀρπάσασα τὰς χεῖρας μου, μετ' ὀρμαίνεις... Ἄν δὲν ἀγαπᾷς τὴν Μαγδαληνὴν, ποῖαν λοιπὸν ἀγαπᾷς; διότι ἀγαπᾷς, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι!

Τοσαύτη δὲ συγκίνησις ἦτο ἐξωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας της· ἐνόμιζον ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν μου καὶ ὅτι θὰ ἤμην διὰ τοῦτο ἠναγκασμένος ν' ἀποφεύγω διὰ παντός τὴν παρουσίαν της· ἡ δὲ ἀνησυχία μου καὶ οἱ ὑπερβολικοὶ φόβοι μου μοὶ ἐνέπνευσαν τὴν ἰδέαν νὰ ἐπινοήσω ἕνα ἐξ ἐκείνων τῶν κοινῶν ἐρώτων, ὅπως ἡσυχάσω αὐτὴν.

— Ἀγαπητῆ μου ἀνάδοχος, τῆ εἶπον ἐπὶ τέλους, προσπαθήσας νὰ δώσω εἰς τὴν φωνὴν μου αὐστηρὸν καὶ ἐπίσημον τόνον, εἶνε ἀδυναμίαι τῆς ἡλικίας μου... τὰς ὁποίας βεβαίως θὰ ἐνεπιστευόμην εἰς συνομήλικα φίλον ἢ ἀδελφόν μου, ἀλλ' ὄχι ποτὲ εἰς σέ. Μὴ θελήσῃς, σὲ παρακαλῶ, νὰ μάθῃς μικροῦ λόγου ἄξιον μυστικόν, διὰ τὸ ὅποιον θὰ ἡρυθρίων...

Ἡ Ἄρτεμις ἐράνη εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένη· μόλις ὡμολόγησα εἰς αὐτὴν τὸ αἰσθημά μου, καὶ ἀμέσως τὸ πρόσωπόν της ὠχρίασε καὶ ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της ἐκ τῶν χειρῶν μου.

— Συγγνώμην, τῆ εἶπον, ἂν σὲ προσέβλαλα...

— Ὅχι, μοὶ ἀπήντησε συγκεινημένη, ἀλλὰ προσπαθοῦσα νὰ φαινηταὶ ἀτάραχος· τὸ λάθος σου αὐτὸ προσβάλλει ὀλίγον τὴν φιλοτιμίαν μου καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν μου... Ἐλπίζω ὅμως, Ἄνδρέα, ὅτι αὐτὸ τὸ μικροῦ λόγου ἄξιον μυστικόν, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶπες, δὲν θὰ σε ἀναγκάσῃ νὰ λησμονήσῃς τὴν ὑψηλὴν καταγωγὴν σου καὶ τὸ ὄνομά σου.

Ἡ

Καίτοι οὐδόπως, κατὰ τὸ φαινόμενον, μετεβλήθη ὁ βίος μας, οὐχ ἦττον ἐνδομύχως ἐλυπούμην διὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ψεύδους μου. Πάραυτα δὲ διέκρινα ἐλαφρὸν τι νέφος συγκρατοῦν τοὺς τρόπους τῆς ἀναδόχου μου. Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς φιλικίας της, αἵτινες ἄλλοτε ἦσαν πλήρεις ἀφελείας, ἤδη ἐφαίνοντο ἐπιτετηδευμένα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐνόμιζον ἐμαυτὸν ἀπόβλητον τοῦ παραδείσου μου. Δὲν ἐδυνάμην νὰ ὑ-

ποφέρω τὴν αἰφνιδίαν ταύτην μεταβολὴν καὶ ἤρχισα νὰ μετανοῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ψευδοῦς ὑπεκφυγῆς μου. Φεῦ! ἠσθάνομην ὅτι κατέστρεψα τὴν εὐτυχίαν μου! ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργὰ καὶ δὲν ἐδυνάμην νὰ ἐπανορθώσω τὸ λάθος μου. Καὶ τότε ἐσκέφθην ὅτι ἔτρεφον ἄφρονα ἔρωτα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξομολόγησις ἐξίσουτο πρὸς βεβήλωσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἀνησυχίαι ἐπῆλθον αἰφνης, ὅπως διαταράξωσι τὸ πνεῦμά μου. Ἡμέραν τινα περιεπάτου ἐν τὸν κῆπον ζητῶν τὴν μοναξίαν· ἡ τύχη με ὠδήγησε πλησίον καλύβης τινός, γνωστῆς εἰς τὸ φρούριον ὑπὸ τὸ ὄνομα *Γραφείον τῆς Διαχειρίσεως*, καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας κατῴκει ὁ κύριος Πλακίδας. Διέβην φράκτιν τινα, ὅστις περιέκλειε μικρὸν τινα κῆπον, κείμενον ἀπέναντι τῆς οἰκίας, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ ἐπιστάτου, συνομιλοῦντος μετὰ τινος ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον δὲν ἔβλεπον, ἐπληξε τὰ ὠτά μου καὶ ἤκουσα προφορῶμενον τὸ ὄνομά μου.

— Ὁ κύριος βαρῶνος Ἄνδρέας δὲν ἀνακατόνεται εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτάς! ἔλεγεν ὀργίλως ὁ κύριος Πλακίδας. Δὲν εἶνε εἰς καταστασιν νὰ ἐννοήσῃ, καὶ ἂν αὐριον δὲν πληρώσῃς τὰ καθυστερούμενα, θὰ σοὶ ἐνεργήσω κατάσχεσιν ἐπ' ὀνομακτί του.

— Ἀλλὰ θέλεις νὰ με καταστρέψῃς, κύριε Πλακίδα. Ἡξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ἐσοδεία ἐφέτος δὲν ἐπέτυχεν, ὑπέλαθε φωνὴ τις παρακλητικῶς.

— Αὐτὸ δὲν με μέλει ποσῶς. Ἄν σας ἀκούη τις, ποτὲ δὲν θὰ ἐπληρώνατε! Δακρυῖσου ἐπὶ τέλους... Ἐγὼ τοιαύτας διαταγὰς ἔχω.

— Ἀλλὰ, κύριε, ποῦ θέλεις νὰ εὔρω δύο χιλιάδας φράγκων ἕως αὐριον;... Ὁ κύριος βαρῶνος Ἄνδρέας δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἦνε τόσῳ σκληρὸς καὶ ἂν με ἄφινες νὰ τον ἰδῶ...

— Καὶ πάλιν σοὶ λέγω ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος δὲν εἰμπορεῖ νὰ σου κάμῃ τίποτε... καὶ σε εἰδοποιῶ, Γιλῶ, ὅτι ἂν θελήσῃς νὰ καταχρασθῇς τῆς ἀδυναμίας του...

Ὁ κύριος Πλακίδας ἔμεινε με στόμα ἀνοικτόν... Ἐἶχον ὑπερηφάνησει τὸν φράκτιν καὶ ἤμην ἐνώπιον αὐτοῦ...

— Ἄτιμε κακοῦργε! ἀνέκραξεν τρέμων ἐξ ὀργῆς, θέλω νὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου εἶπες!...

Ἠγέρθη, ὅπως ἐξέβη ἐκ τῆς οἰκίας του, ἀλλ' ἐγὼ, ἀρπάσας αὐτὸν ἐκ τοῦ περιτραχηλίου, ἠνάγκασα αὐτὸν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Κύριε, κύριε! ἀνέκραξεν ὠχρὸς ἐκ τοῦ φόβου, μὴ ἀπλόνατε τὴν χεῖρα ἐπ' ἐμοῦ.

— Γονάτισον καὶ ζήτησόν μοι συγγνώμην, ἄλλως θὰ σε συντρίψω, ὡς ἔχιδναν.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἐφέλλισε μετ' ἀγωνίας.

Ἡ ὀργή μου εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἤρπασα αὐτὸν ἐκ τοῦ λαίμου. Ὁ δὲ Γιλῶ, ἀπαθῆς καὶ ἀκίνητος, παρετήρει τὰ γινόμενα.

— Ἐλεος! ἔλεος! ἐπιθύριεν ὁ ἀθλιος. Ἡ ἀνανδρία του αὕτη με ἀφώπλισεν

ἀμέσως. Ἄφηκα αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν μου καὶ κατεκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μετ' ὀλίγον ἠγέρθη μόνος.

— Θὰ δώσης ἀμέσως ἀπόδειξιν παραλαβῆς εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, ἀνέκραξεν ἐπιτακτικῶς.

Καὶ προὐχώρησα ἐν βῆμα πρὸς αὐτόν.

— Κύριε, ὑπέκω εἰς τὴν βίαν, εἶπε κατεπτουμένος· ἀλλ' ὁ κύριος κόμης θὰ ἐκτιμήσῃ.

— Σιωπή! δὲν θέλω ἄλλην ἀπάντησιν! Εἰσελθε εἰς τὸ γραφεῖόν σου καὶ σε ἀκολουθῶ... Ἐλθέ, Γιλῶ.

Φθάσας ἐνώπιον τοῦ γραφείου του, ὁ ἐπιστάτης ἐκάθησεν ὠρὸς ἐξ ὀργῆς. Τῷ ἔδωκα φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὴν ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

— Ἐγὼ ἄλλο τι νὰ μοὶ ζητήσης, Γιλῶ; εἶπον τότε εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν.

— Ὡ! κύριε βαρῶνε, εἶσθε πολὺ καλός. Τὸ συμβόλαιόν μου τελειοῖται τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσω· ἀλλὰ πληρόνω πολὺ ἀκριβῶς ὡς νὰ ἦτο τὰ εὐτυχημένα ἐκεῖνα χρόνια... Καὶ μολαταῦτα ὁ κύριος Πλακιδᾶς σκέπτεται νὰ μου αὐξήσῃ ἀκόμη τὸ μίσθωμα...

— Καὶ πόσα ἔδιδες ὅτε ἔζη ὁ πατήρ μου;

— Τέσσαρες χιλιάδας διακόσια φράγκα.

— Καὶ τώρα;

— Πέντε χιλιάδας τετρακόσια φράγκα, καὶ ἀκόμη ἑκατὸν φράγκα περισσότερα δίδω τοῦ κυρίου Πλακιδᾶ, προσέθηκεν ὁ Γιλῶ.

— Ἀξιότιμε κύριε Πλακιδᾶ, ὑπέλαβον ἀποταθῆς πρὸς τὸν ἐπιστάτην, ἀνανέωσον τὸ συμβόλαιον τοῦ ἀνθρώπου τούτου μὲ τοὺς αὐτοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους εἶχε καὶ πρότερον.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον...

— Σὲ συμβουλεύω νὰ πράξῃς ὅ,τι σοὶ λέγω, ὑπέλαβον ἐπιτακτικῶς, μὴ ἐπιμένης περισσώτερον...

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν ἔχω ἐντολὴν νὰ ὑπογράψω τὰ συμβόλαια...

— Τί σε μέλει... ὑπογράψω ἐγώ.

Μειδιάμα σατανικόν, τὸ ὅποιον μ' ἔκαμε νὰ δυσπιστήσω, ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κυρίου Πλακιδᾶ. Ἐλαβε χονδρὸν τινα φάκελλον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήγαγε τὸ ἀρχαῖον συμβόλαιον, καὶ ἤρξατο ν' ἀντιγράψῃ μετ' ἀγανακτήσεως. Ἦκολούθηον τὰς κινήσεις τοῦ καλαμίου του, φοβούμενος μὴ με ἀπατήσῃ. Ὅτε δ' ἐτελειώσεν, ὑπέγραψεν καί, δίδων αὐτὸ εἰς τὸν Γιλῶ, τῷ εἶπον:

— Τώρα βεβαίως θὰ ἦσαι εὐχαριστημένος. Εἰς τὸ ἐξῆς καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον θέλω ν' ἀπευθύνεσαι εἰς ἐμέ.

Ὅτε δὲ ἐπανηρχοῦν εἰς τὸ φρούριον, εἶδον τὸν ἐπιστάτην, διευθυνόμενον ἐσπευσμένως δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὸ φρούριον ἐπὶ τῷ σκοπῷ βεβαίως νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα Μωφέρ περὶ τῶν διατρεξάντων. Ἠδικαφόρησα ὅλως διόλου διὰ τοῦτο καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, πλήρης χαρῆς, διότι ἀνεκάλυψεν τὰς καταχρήσεις τοῦ ἐπιστάτου μου, τὰς ὁποίας βεβαίως θὰ συνεμερίζετο καὶ ὁ κόμης, καὶ ἐθεώ-

ρησα καλὸν νὰ μὴ δώσω οὐδεμίαν ἐξηγήσιν περὶ τῆς διαγωγῆς μου. Ἠσθάνομην ὅτι ἀπέδωκα δικαιοσύνην εἰς τὸν δυστυχῆ Γιλῶ καὶ ἐνόμιζον ὅτι θὰ κατεβιβάζομην ἂν ἔδιδον ἐξηγήσεις περὶ τῆς πράξεώς μου ταύτης.

Δὲν εἶδον τὸν κύριον Μωφέρ εἰμὴ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δειπνοῦ. Ὅτε δὲ εἰσελήθον εἰς τὸ ἐστιατήριον ἐξεπλάγην μεγάλως, ἰδὼν αὐτὸν μειδιῶντα καὶ εὐπροσῆγορον, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν κυρίαν βαρωνίδα. Μόνον ἡ ἀνάδοχος μου ἐφαίνετο ἀνήσυχος καὶ μὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς, ὡσεὶ φοβούμενη μὴ πράξω ἀφροσύνην τινά. Ὅτε δ' ἐτελειώσεν τὸ δεῖπνον, ἔλαβε τὸν βραχιόνα μου καὶ ἐξήλωμεν μαζῆ.

— Τί συνέβη λοιπὸν μὲ τὸν Πλακιδᾶν; μὲ ἠρώτησε χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Τίποτε σπουδαῖον, τῆ ἀπάντησα. Τὸν ἐπέπληξα ἀπλῶς διὰ τὴν αὐθαδεῖάν του καὶ τίποτε περισσώτερον.

Ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ ψυχραιμία μου τὴν καθησύχασαν. Ὁ δὲ κόμης ἐφαίνετο πάντοτε μειδιῶν καὶ χαριεῖς· οὐδὲν ἀπολύτως ἐπρόδιδε τὴν δυσαράσκειάν του διὰ τὴν πρὸς τὸν Πλακιδᾶν διαγωγὴν μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε βρέξει καὶ ἐπειδὴ ἔξω τὸ ψῦχος ἦτο ὀλίγον ἐπαισθητόν, ἐκάθησάμεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔπαιξε κλειδοκύμβαλον, ὁ κηδεμῶν μου καὶ ἡ βαρωνὶς ἔπαιξαν ζατρίκιον, ἐγὼ δ' ἐκάθησα πλησίον τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις εἰργάζετο κενητόν τινα τάπητα.

— Δὲν θὰ ἐξέλθῃς;... μοὶ εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ μετὰ τινα στιγμῆν.

— Ὅχι... διατὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Τίποτε. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐξήρχεσο, προσέθηκε ψυχρῶς.

— Ἐγώ;... Ἀλλὰ ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγω;

— Δὲν ἤξεύρω... Ἐνόμιζον ὅτι ἤθελες νὰ ἐξέλθῃς, τίποτε ἄλλο!

— Ἀλλὰ διατὶ ἡ ἐρώτησις αὐτὴ, ἀφοῦ γνωρίζεις ὅτι τοιαύτην ὥραν δὲν σὰς ἀφίνω ποτέ, ἐκτὸς ἐὰν ἔχω νὰ γράψω ἐπιστολάς;

— Δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου, μοὶ εἶπε ζωηρῶς.

Παρετήρησα αὐτὴν ἐπὶ πολὺ, ἐκπλαγεὶς διὰ τὸν μικρὸν καὶ αὐστηρὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς· ἀλλ' αὕτη, κεκλιμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐργοχειρίου τῆς, δὲν ἤγειρε ποσῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄγνωσά ποία συγκινήσεις, ἢ μᾶλλον ὁποία ταραχὴ κατεῖχεν αὐτήν.

— Θεέ μου! μήπως σὲ δυσηρέστησα; τῆ εἶπον.

Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην παρετήρησα ὅτι συνεκινήθη.

— Ποσῶς, μοὶ ἀπάντησε ζωηρῶς καὶ μετὰ γλυκύτητος. Ἐφαντάσθην ὅτι ἔμεινες πλησίον μου χάριν ἀβρότητας καὶ ἠθέλησα νὰ σε ἀφήσω ἐλεύθερον.

Ἐνῶ δὲ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, διέκρινά ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξωγραφημένην βραθυτάτην λύπην. Ἐσεβάσθην παρὰ ταῦτα τὴν θλίψιν τῆς καὶ ἔμεινα σιωπῶν, ἀκροώμενος τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις

ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκύμβαλου περιπαθῆ τινα μονωδίαν τοῦ Μοζάρτ.

— Ὡ! ὦ! βαρωνίς, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ κόμης, προσβάλλετε ἀποτόμως τὸν βασιλέα μου!... Παρατηρήσατε πόσον ἀέλπιστικὴ εἶνε ἡ θέσις του, ὅπως καὶ ἡ τοῦ ἀτυχοῦ Πλακιδᾶ, ὁ ὁποῖος τοποῦτον ἀπιτόμως ἐπολιορκήθη ὑπὸ τινος γνωστοῦ μας βαρῶνου, προσέθηκε ρίψας ἐπ' ἐμοῦ ἰλκρωτάτον καὶ πλήρες εἰρωνείας βλέμμα.

Ἐπέστην ἀταράχως τὴν προσβολὴν, χωρὶς νὰ κινήθῃ.

— Πρὸς Θεοῦ! ἀγαπητέ μου, ἐξηκολούθησε γελῶν, βλέπω ὅτι ἤρξισες νὰ κτυπᾷς καὶ τοὺς ἀνθρώπους μου! Ὁ δυστυχῆς Πλακιδᾶς!... Ἠθέλον νὰ ἔβλεπον τὴν ὄψιν του!

— Ἦτο ὠχρότατος, σὰς διαβεβαίω, ἀπάντησα μετὰ στωικῆς ἀπαθείας.

— Νομίζω ὅτι ἀκούω τὰς φωνάς του ὅταν τοῦ ἐσπρίγγες τὸν λαϊμόν... Ἐκεῖνο τὸ κτηνηκένον συμβόλαιον τοῦ ἐστοίχισε τόσον ἀκριβῶς.

— Ἐποχῆν ὅ,τι τὸν διέταξα... ἦτο ἐπάναγχε; ἀπάντησα μειδιῶν.

— Πραγματικῶς, ἦτο ἐπάναγχε; ἐπανέλαβεν ὁ κόμης μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε φαιδρότητος.

Καὶ ἐξηκολούθησε παιζῶν τὸ ζατρίκιον.

Θ'

Καταγοητευθεὶς ἐκ τοῦ εὐαρέστου ἀποτελέσματος, τὸ ὅποιον ἐπέφερε τὸ πρῶτόν μου τοῦτο πρὸς τὸν κόμητα μάθημα, ἀπεφάσισα νὰ ἐπισκερθῶ τινὰς τῶν ἐκμισθωτῶν μου, ὅπως πληροφορηθῶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως περὶ τῶν παραπόνων των, περὶ τῶν ὁποίων ἐδυνάμην εὐκόλως νὰ λάβω τὰ καταλληλὰ μέτρα μου. Ἐμπλεως δὲ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκεῖνου, ὅστις συνήθως θεομαίνει τὴν νεκρὰν ἡλικίαν, ἐνόμιζον ἐμαυτὸν εὐτυχῆ καὶ ὑπερήφανον, διότι ἀνέλαβον τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ νὰ τιμωρῶ τοὺς ἀδικούντας καὶ ν' ἀποδίδω δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἀδικουμένους, μεταμορφούμενος οὕτως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἐκμισθωτῶν μου εἰς θεῖαν Πρόνοιαν καὶ ἀκούων αὐτοὺς εὐλογοῦντας τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς μου, ἥτις ἀνέζη εἰς τὸ τέκνον αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὸ πρόγευμα, ὅλος προκατεληγμένος ἐκ τῶν ἰδεῶν τούτων, καθ' ἣν στιγμῆν ἡ κυρία Δὲ Ζουβὼλ κατήρχετο συνήθως εἰς τὸν κήπον, διέταξα νὰ ἐτοιμάσωσι τὸν ἵππον μου.

— Θὰ ἐξέλθῃς; μὲ ἠρώτησεν ἡ Ἀρτεμὶς.

— Ναί, θὰ κάμω ἕνα περίπατον ἕως τοῦ Σίμωνος.

— Δὲν σ' ἐρωτῶ ποῦ θὰ μεταβῆς, μοὶ ἀπάντησεν.

Ἀνεχώρησα τεθλιμμένος, ἐννεύσας αὐτὴν δυσαρρεστηθεῖσαν, διότι τὴν ἄρινον μόνην μετὰ τῆς ὀχλήρας συναναστροφῆς τῆς θεῖας τῆς οὐχ ἤττον εἶχον πεποιθήσιν ὅτι θὰ μ' ἐσυγχώρει ὅτε θὰ ἐμάνθανε τὰ αἴτια, ἅτινα μὲ ἠνάγκασαν ν' ἀπουσιάσω.

Αἱ εἰκασίαι μου οὐδόλως διεψεύσθησαν· οἱ πλείστοι τῶν ἐκμισθωτῶν μου, τοὺς ὁ-

ποίους κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπεσκέφθην, μοὶ ὠμολόγησαν ὅτι κατεδυναστεύοντο καὶ κατεπιέζοντο σκληρῶς. Ἦσαν ὀμνή αἰσχρὸς διὰ τὰ πλοῦτη μου, τὰ ὅποια ἄλλοι διεχειρίζοντο ἀπανθρώπως, τολμῶντες νὰ περιφρονῶσι τὰ ἀρχικὰ συμβόλαια τοῦ πατρὸς μου, καὶ νὰ καταπιέζωσιν ἐξ ὀνόματός μου τόσους δυστυχεῖς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐπεμελοῦντο τῶν κτημάτων μου.

Ἐπανήλθον ἐμπλεῶς γενναίων ἰδεῶν. Διέτρεξα καλπαζῶν δώδεκα λεύγας, φουβούμενος μήπως ἡ βραδύτης μου ἀνησυχίη τὴν Ἄρτεμιν. Μόλις ἐνεφανίσθη ἐπὶ τὴν αἴθουσαν, ἡ Μαγδαληνὴ μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς ἐκδρομῆς μου ταύτης καὶ συγχρόνως περὶ τῆς μητρὸς τοῦ Σίμωνος.

— Δὲν τὴν εἶδον, τῇ ἀπήντησα καθ' ὁδὸν ἡλλαξα γνώμην.

— Καὶ ἐτρέχετε εἰς τὰ δάση ἀπὸ τῆς πρωτῆς; ἐπανελάθεν.

— Ναί' εἶχον ἀφήσει νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ὅπου ἤθελεν ὁ Ραῦφ.

— Πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι σὲ ὠδήγησε πολὺ μακρὰν, εἶπεν ἡ ἀνάδοχος μου, διότι τὸν ἔφερε καθίδρον καὶ πλήρη κόπης.

Ἦννόησα πάραυτα ὅτι εἶχε κατασκοπεύσει τὴν ἐπιστροφὴν μου! Συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφῶρῳ ὅτι ἐψευδόμην, ἐλυπήθην ἀπὸ καρδίας, διότι παρεγνώρισα τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποτον ἐδείκνυε δι' ἐμέ Ὄθεν ἐσκέφθην νὰ ζητήσω παρ' αὐτῆς συγγνώμην τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ νὰ ὀμολογήσω εἰς αὐτὴν τὰ αἰτία τῆς ἀπουσίας μου· ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεμένον ἐμὴν ἐγὼ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐδυνήθην νὰ εὐρῶ αὐτὴν μόνην.

Πρωῖαν τινά, ἐνῶ ἤμην μόνος ἐν τῷ κήπῳ, εἶδον ἐρχόμενον πρὸς ἐμὲ τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον χωρικόν, τὸν ὅποτον εἶχον προστατεύσει ἐνώπιον τοῦ ἐπιστάτου Πλακίδα. Ἦτο τόσῳ ὠχρὸς, ὥστε ἀμέσως ἠννόησα ὅτι μέγα τι δυστύχημα θὰ συνέβη εἰς αὐτόν.

— Τί ἔχεις, Γιλῶ; τὸν ἠώτησα. Λέγε γρήγορα.

— Ἰδοὺ, κύριε. Ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου συνέβησαν, τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπήγα διὰ ὑποθέσεις μου εἰς Μονθερμέ. Ἐγύρισά τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ σπίτι μου, εὐχαριστήμενος διὰ τὴν καλωσύνην ὅπου ἐδείξατε εἰς ἐμέ, καὶ βλέπω τὴν γυναῖκα μου νὰ κλαίη καὶ νὰ μοὺ δείχνῃ ἕνα χαρτί, τὸ ὅποτον ἔφερε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ἕνας δικαστικὸς κλητῆρας. Ἦταν μία κλήσις, ἡ ὅποια μοὺ ἔδινε προθεσμίαν εἴκοσι τσσαρες ὥρας διὰ νὰ πληρώσω δύο χιλιάδες φραγκα, ὅπου ἔχρωστοῦσα. Ἐπροσπάθησα νὰ ἰσχυράσω τὴν γυναῖκά μου, τῆς εἶπα ὅτι ὁ κλητῆρας θὰ ἦλθε βέβαια κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ἐγὼ ἤμουν μ' ἐσάς καὶ τῆς ἐδείξα τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὅποιαν σεις ὁ ἴδιος μοὺ ἐδῶκατε. Ἀλλὰ σήμερον τὸ πρῶτ' ἦλθαν τρεῖς κλητῆρες καὶ μοὺ ἐκατάσχισαν ὅλα τὰ πράγματα μου.

— Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον, ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐπλήρωσας.

— Διχθάσετε αὐτὸ τὸ χαρτί, τὸ ὅποιον μοὺ ἔδωκαν.

Ἦρπυσα ἀπλήστως τὴν κλήσιν, ἀνέγνωσα αὐτὴν καὶ ἔβουνα ἐμβρόντητος. Ἦτο κατασχετῆριος ἀπόφασις ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κυρίου Μωφρὸ, τοῦ κηδεμόνος μου.

— Πτωχέ μου Γιλῶ, μὴ λυπηθῆσαι καθόλου, τῷ εἶπον προσπαθῶν ν' ἀποκρύψω τὴν ὀργὴν μου, δὲν εἶνε τίποτε· πρέπει νὰ πληρώσῃς ἀμέσως τὰς δύο χιλιάδας φράγκων διὰ νὰ ἀποσφραγισθῶσι τὰ πράγματά σου.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόσῳ μεγάλον ποσόν, κύριε, καὶ ἔως ὅτου νὰ εὐρῶ νὰ δανεισθῶ, θὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

— Θὰ οἰκονομήσω τὸ πρᾶγμα ἐγὼ, ἀκολουθεῖ με.

Καί, σύρων αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, ἔτρεξα πρὸς τὸ φρούριον.

Ἐισελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἠνέφξα τὸ γραφεῖόν μου, ἐν ᾧ συνήθως ἐφύλαττον τὰ χρήματά μου. Ἀλλὰ μόλις ἠνέφξα αὐτό, ἔβουνα ἀκίνητος. . . Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, φίλος μου τις ἐξ Ἀϊδεμβέργης μοὶ εἶχε γράψῃ παρακαλῶν με νὰ τῷ δανεισῶ τρεῖς χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας τῷ εἶχον ἀποστείλει. Δὲν μοὶ ἀπέμειναν λοιπὸν εἰς τὸ ταμεῖόν μου εἰμὴ ὀκτακόσια φράγκα. Δὲν εἶχον ἐνθυμηθῆ τὴν περίπτωσιν ταύτην. Ὁ ἀτυχὴς Γιλῶ μ' ἐθεώρει ἀπορῶν· ἀνελογίζετο τὴν δυσχερῆ θέσιν του.

Τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα εἶχον λάβῃ δύο χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας μοὶ ἔδιδε κατὰ μῆνα ὁ κηδεμὸν μου. Καίτοι δὲ ἤμην ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐλάμβανον ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, οὐχ ἤττον ἀπεφάσισα ν' ἀποταθῶ πρὸς αὐτόν. Παρήγγειλα εἰς τὸν Γιλῶ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆ ποσῶς ἐκ τοῦ δωματίου μου καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸν κηδεμόνα μου, ὅπως διαμαρτυρηθῶ κατὰ τῶν ἀδικημάτων, ἃ τινὰ ἐγένοντο ἐξ ὀνόματός μου, καίτοι ἐγνώριζον αὐτὸν ἀνθρωπὸν τραχύν καὶ σκληροκαρδίον καὶ οὐδέποτε συλλυπούμενον τοὺς δυστυχεῖς.

Ἐπὶ τέλους, ἀνέλαβον ὅλον τὸ θάρρος μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ τὰ ἀναγκασιούνα μοι χρήματα προκαταβολικῶς ἐκ τοῦ μισθοῦ μου. Ἐτρεξα λοιπὸν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἔμαθον ὅτι εἶχεν ἐξέλθει εἰς περιοδείαν μετὰ τοῦ ἐπιστάτου του. Ὁ καιρὸς διήρχετο ὅλον ἐν καὶ δὲν μοὶ ἀπέμεινε ἄλλο καταφύγιον ἢ νὰ δανεισθῶ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου μου, ὅστις πολὺ λάκις μ' εἶχε συνδράμει εἰς παρρησίας περιστάσεις.

Ἐπεται συνέχεια.

** T.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Ἦτο ὁ πατὴρ τῆς, ὁ βυρσοδέφης Περρεγιλος, ὅστις πρῶτην φορὰν τότε εἰσῆρ-

χετο εἰς τὰ δωμάτια τῆς θυγατρὸς του, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξιδέλου του Τέλλου.

Ἡ Ἀγνή ἔτρεξεν εἰς προὔπαντητιν αὐτῶν καὶ ἔκλεισεν ὀπισθὲν τῆς τὴν θύραν, σταῖα ὠχρὰ καὶ ἀκίνητος ἐνώπιον αὐτῶν.

— Καλὴ ἑσπέρα, Ἀγνή, εἶπεν ὁ βυρσοδέφης ἐναγκαλισθεὶς τὴν θυγατέρα του.

— Καλὴ ἑσπέρα, ἐξιδέλου μου, εἶπεν ὁ Τέλλος χαιρετίσας αὐτὴν βανκούσως.

— Καλῶς ἦλθετε, πατερ μου, καὶ σὺ, ἐξιδελφέ μου. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι, προσέθηκε πάραυτα διὰ φωνῆς τρεμούσης, διότι δὲν σας ἐπερίμενα καὶ ἐτρόμαξα πολὺ ἀκούσασα τὰ βήματά σας.

— Αὐτὰ ὅλα τὰ κάμνει αὐτὸς ὁ ἀνόητος ὁ Τέλλος, ὑπέλαβεν ὁ βυρσοδέφης παρατηρῶν πλαγίως τὸν ἐξιδελφόν του, διότι νομίζει ὅτι εἰμπορεῖ κάνει νὰ μ'πῆ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον μιᾶς κόρης, ὅπως ὁ γαῖδαρος μ'παίνει μέσα ἰς τὸν ἀχυρῶνά του.

— Ἀ! ὅσα γι' αὐτὸ εἶπες τὴν ἀλήθειαν, ἐξιδελφέ μου, εἶπεν ὁ Τέλλος· ὅταν κανεὶς εἶνε ἐρωτευμένος εἶνε σὰν ἕνα ζῶον!

— Μπᾶ! λοιπὸν ἀπὸ μικροῦτσικὸς εἰσαι ἐρωτευμένος; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ βυρσοδέφης, κτυπήσας ἐλαφρῶς διὰ τῆς τυλιδῶς χειρὸς του τὸν ὦμον τοῦ νεαροῦ ἐξιδέλου του.

— Τί κάθισαι καὶ λὲς τώρα τέτοιαις ἀνοησίαις, καὶ μάλιστα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξιδελφὴν μου, ὑπετονθόρυσεν ὁ Τέλλος γενόμενος καταπόρφυρος· ἔμπορεῖ νὰ τα πιστεύσῃ.

— Ἀ! ἔχεις δίκην! ὑπέλαβεν ὁ Περρεγιλος. Πρέπει νὰ ζεῦργς, ἀγαπητῆ μου Ἀγνή, ὅτι ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀλκαζάρ, ὅπου εἶχε συναχθῆ ὁ λαὸς γὰρ νὰ προσβῆ τὴν βασιλίτισσαν Ἰωάνναν καὶ τὴν βασιλοπούλαν. Ἐκεῖ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῶμε, καὶ ἐπειδὴ ἐροβηθήκαμε μήπως μάθης τίποτε, ἦλθα, πρὶν νὰ κοιμηθῶ, νὰ σε εἰδοποιήσω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πατερ μου, εἶπεν ἡ Ἀγνή, ἥτις μόλις ἤκουσε τὴν ἐπεξήγησιν ταύτην, ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν βυρσοδέφην, ὥσει θέλουσα ν' ἀποπέμψῃ αὐτόν.

Ὁ βυρσοδέφης Περρεγιλος ἠγάπα μέχρι λατρειας τὴν θυγατέρα του. Ὄθεν ἐπροφύλαττεν αὐτὴν ἀπὸ πάσης συκινήσεως, λύπης ἢ κόπου καὶ εὐκόλως ἠννόει τοὺς διαλογισμοὺς τῆς ὡς ἐκ τούτου δὲ πάραυτα ἠννόησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῆ, ὅτε ὁ Τέλλος ὤθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βραχίονος.

— Ἀ! ναί, ἔχεις δίκην, εἶπεν ὁ βυρσοδέφης. Ἐλησμόνησα νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου, ὅτι ἦλθαμεν ἐδῶ καὶ μ' ἕναν ἄλλον σκοπὸν ἀκόμη.

— Τί ἄλλο ἔχετε νὰ μοι εἰπῆτε, πατερ μου; ἠρώτησεν ἡ νέα εἰς ἄκρον τεταραγμένην.

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, ἐπανελάθεν ὁ Περρεγιλος, εἰς αὐτὰ τὰ δυστυχημένα χρόνια ποῦ ζοῦμε, ποῦ ἀπὸ ὧραν εἰς ὧραν περιμένομεν νὰ σηκωθῆ ὁ λαὸς εἰς τὸ

ποδάρι και ἄρχισεν τὸ τουφέκι, κἀνεὶς δὲν ἤξευρε· ἂν ζῆ ἢ πεθαίνῃ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ δυστυχία ἔρχεται πάντοτε εὐκολα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχεις ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸ σὲ προστατεύειν, ἀπεφάσισα νὰ σὲ ὑπανδρεύσω ὡς ἂν ἔχω γρηγορώτερὰ μὲ τὸν ἐξαδελφόν μου τὸν Τέλλον.

— Νὰ ὑπανδρευθῶ! ἐπανελάθεν ἡ νέα παρατηρήσασα μετὰ βλοσυροῦ βλέμματος τὸν πατέρα της.

— Ἐπειτα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέραις θὰ ἦνε ὅλα τελειωμένα, προσέθηκεν ὁ βυρσοδέψης, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Τέλλος ἠσθάνθη ἀνεκλάλητον χαρὰν.

— Ἀλλοίμονον! πάτερ μου, ἐψιθύρισε θλιβερώς ἡ Ἀγνή, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε, ἐσκεπτόμην τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθανόμην, ἂν ἡμέραν τινὰ εὐρισκόμην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψω τὴν οἰκίαν ταύτην, ὅπου ἔζησα τόσῳ εὐτυχῆς, καὶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ ἐσέ, τὸν ὁποῖον σέβουμαι καὶ ἀγαπῶ τόσον, καὶ ἔκλαιον μόνη μου χωρὶς νὰ το θέλω.

— Ἐ! μὰ τὸν ἁγίόν μου! υπέλαθεν ὁ Περεγίλος, καὶ ἡ μητέρα σου δὲν ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ ὑπανδρευθῇ, αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδιεν ὑστερώτερα νὰ με ἀγαπήσῃ ὡς καλὴ χριστιανὴ.

— Ἀλλὰ πῶς εἰμπορῶ ν' ἀγαπήσω τὸν ἐξαδελφόν μου, ἀπὸ τὸν θεορῶ ὡς ἀδελφόν, υπέλαθεν ἡ Ἀγνή.

— Δὲν πειράζει, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ Τέλλος, ἡ ἀγάπη ἔρχεται μόνης της.

— Ἄς ἦνε τώρα! αὐριοὶν τὰ ξαναλέμε, εἶπεν ὁ βυρσοδέψης. Τώρα ἄς φύγωμεν, Τέλλο! σοῦ δίνω τὴν ἄδειαν ὅμως, πρὶν νὰ φύγωμεν, νὰ φιλήσῃς εἰς τὸ μέτωπον τὴν ἀρραβωνιστικὴν σου.

Ἡ Ἀγνή ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν οὐχ ἤττον ἢ ἐλπὶς ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐπέσπευδε τὴν ἀνχώρησιν των, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ κλίνη πρὸς τὸν Τέλλον τὸ μέτωπόν της, ἐφ' οὗ οὗτος ἐναπέθηκε φλογερῶτατον φίλημα.

Ὁ ἦχος τοῦ φιλήματος τούτου προὔξηνσε παραδοξὸν ἠχόν· ἠκούσθη αἴφνης θορόβος τις προερχόμενος ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου καὶ ὁμοιάζων πρὸς κρότον ἀνατρεπομένων ἐπίπλων.

Οἱ δύο ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

— Τί νὰ ἦνε αὐτὸς ὁ κτύπος; ἠρώτησεν ὁ βυρσοδέψης.

— Εἶνε τὰ παρὰ τὸν τοῦ δωματίου μου, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Ἀγνή, τὰ ὁποῖα ἐλησμόνησα νὰ κλείσω.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ Τέλλος, προχωρῶν πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, πηγαίνω νὰ τὰ κλείσω.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ νέα, στᾶσα ἐνώπιον τῆς θύρας καὶ ἐκτείνασα ἐπ' αὐτῆς τοὺς βραχίονάς της· δὲν θέλω νὰ εἰσέλθῃ κἀνεὶς εἰς τὸ δωματίόν μου.

Ὁ Τέλλος ἐσταμάτησεν ἐκθαμβος.

— Καὶ διατί, ἐξαδέλφη μου; ἐφέλλισε.

— Μπα! νομίζεις ὅτι ἡ Ἀγνή εἶνε πάντοτε ἡμερῶν σὰν ἀρνί, ἀνέκραξεν ὁ Περ-

εργίλος γελῶν σπασμωδικῶς· πρὸ ὀλίγου ἡμεῖς ἐκαμαμεν τὸ μέρος μας εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀλαζάρ, τώρα θὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ τὸ μέρος της ἐδῶ.

— Καλὰ! υπέλαθεν ὁ Τέλλος παρατηρῶν τρυφερῶς τὴν Ἀγνήν, μ' ἀρέσει καλότερα νὰ ἦμαι ἐδῶ, παρὰ εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σὲ βλέπω ἀκόμα νὰ τρέχῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μ' ἐκείνην τὴν ἐξαψιν.

— Ἐξ αἰτίας σου ὅμως τὴν ἠγλύτωσε ἴφθηνά ὁ δὸν Βελτράν Δε-Λα-Κουέβας· ἀλλὰ πιστεύεις ὅτι μόλις τὸν εἶδον ἐνόμισα ὅτι ἦτο ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος;

— Τί λές, ἀδελφέ; Δὲν ὑπάρχει καμμία ὁμοιότης μεταξὺ των, υπέλαθεν ὁ Περεγίλος.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ἀπὸ μακρῶν...

— Οὔτε ἀπὸ μακρῶν, Τέλλο. Πρῶτον ἀπ' ὅλα αὐτὸς ὁ φαντασμένος καὶ ὑπερήφανος Βελτράν ντύνεται πάντοτε εἰς τὰ χρυσᾶ, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ντύνεται πάντοτε εἰς τὰ μαύρα.

— Παράδοξος ὁμοιότης! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀγνή· καὶ οἱ δύο ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ τὰ αὐτὰ ἐνδύματα.

Καίτοι δὲ τεταραγμένη, ἡ Ἀγνή ἔτεινε προσεκτικὸν οὖς εἰς τοὺς λόγους τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων.

— Καὶ ἔπειτα, προσέθηκεν ὁ βυρσοδέψης, ὁ βασιλεὺς ἔχει ἕνα σημάδι ποῦ γνωρίζεται ἀπὸ χίλια μίλλια.

Ἡ Ἀγνή ἀνεσκήρτισε καὶ ἄκουσα ἐπιλησίσασε πρὸς τὸν πατέρα της.

— Καὶ τί σημεῖον εἶνε αὐτὸ; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Ἐνα σημάδι ποῦ τοῦ ἄφησε μία λαβωματὶξ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ φρύδι του! ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ βυρσοδέψης.

— Εἶνε αὐτὸς! ἐψιθύρισε ἡ Ἀγνή κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τείνουσα περὶ αὐτὴν τὰς χεῖρας ὡσεὶ ζητοῦσα ὑποστήριγμα τι, καθόσον φοβερὰ σκοτοδίνη εἶχε καταλάβει τὸν νοῦν της.

— Ἀληθινά, τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Τέλλος, ἔχει σὰν μία σπαθιά εἰς τὸ μέτωπον· ἐγώ, ποῦ σοῦ μιλῶ τώρα, τὸν γνωρίζω πολὺ καλά καὶ ἀπὸ πλησίον. Ἐίχαμεν κάτι λογαριασμοὺς μίαν φορὰν ἀναμεταξὺ μας.

— Σὺ; ἠρώτησε δυσπίστως ὁ βυρσοδέψης.

— Ναί, ἐγώ! Μίαν βραδυάν, ποῦ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ κυνηγί, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ μὲ σκοτώσῃ τὸ ἄλογόν του.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμον! εἶπεν ὁ Περεγίλος ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Καὶ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον. Ἐπειδὴ ἐγὼ ἐκαρφώθηκα εἰς τὴν θέσιν μου, μοῦ εἶπε μετ' ἑνὸς εὐγενῆ «Παραμέρισε, σὲ παρακαλῶ λιγάκι.» Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ δὲν ἐκινούμην ἀπὸ τὴν θέσιν μου, γιατί εἶχα σκοτισθῆ νὰ βλέπω ἕνα βασιλέα νὰ μοῦ ὁμιλῇ, ἀσῆκωσε μετ' ἐπιτηδεύοντα τὸ ποδάρι του καὶ μοῦ ἔδωκε μία κλωτσιὰ ποῦ μ' ἔρριψε δέκα βήματα μακρῶν ἀπὸ τὸ ἄλογο.

— Καλὰ νὰ σοῦ κάμῃ, εἶπεν ὁ Περεγίλος καγχάσας.

— Καὶ μὴ λησθῆτε ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγὼ συμπαθῶ εἰς τὸν βασιλέα.

— Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ τὸν ἀγαπᾷς, ἐξαδέλφῃ μου, ἐγὼ ὅμως τὸν μισῶ, ἂν καὶ δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ κακόν.

— Ζηλεύεις ἴσως διότι ἕνας βασιλέας ἐκαταδέχθηκε νὰ μοῦ ἠμιλήσῃ;

— Τί ἀνόητος ποῦ εἶσαι! εἶπεν ὁ βυρσοδέψης. Ἐγὼ τὸν μισῶ χωρὶς νὰ ἤξεύρω τὸ γιὰτί, ὅπως ὁ σκύλλος τὸν λύκον.

— Νὰ, τί διαφορά ὑπάρχει, προσέθηκεν ὁ Τέλλος. Ἐγὼ μισῶ τὸν δὸν Βελτράν, γιατί ἐργολαβεῖ μετ' ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου καὶ νομίζει πῶς εἶνε ὁ ὠραιότερος νέος τῆς Τολέδης καὶ γι' αὐτὸ ρίχεται εἰς ὅλαις ταῖς γυναῖκες, σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθανε ἡ ἀγαπημένη του ἡ βασίλισσα.

— Ἄθλιε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγνή ὡχρὰ ἐξ ὀργῆς, δὲν θέλω ν' ἀκούω τοιαύτας ὕβρεις.

— Μπα! ὅ,τι λέγει τώρα, υπέλαθεν ὁ Περεγίλος, εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Καστιλλίαν. Ἡ δόνα Ζουάνα εἶνε παιδί τοῦ δὸν Βελτράν, αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔξυρει.

— Πάτερ μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα ἐνοῦσα ἰκετευτικῶς τὰς χεῖρας, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! σιωπήσατε, πιθανὸν νὰ σᾶς ἀκούσῃ τις.

— Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀποδειγμένον, εἶπεν ὁ Τέλλος μετ' ἐμφάσεως· ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λέγω καὶ κἀνεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

Αἴφνης ἡ θύρα ἠνεόχθη μετὰ θορόβου καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῶν ὁ Ἑρρίκος.

Πρῶτον συνήντησεν ἐνώπιόν του τὸν ἐπίδοξον μνηστῆρα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποῖου κατέφερε τοσοῦτον φοβερὸν κτύπημα, ὡςτε ὁ δυστυχῆς κατέπεσεν ἀνάσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀφείς βαθὺν στεναγμόν.

Εἶτα δὲ, ὁρμήσας κατὰ τοῦ βυρσοδέψου, ὅστις, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ταύτῃ προσβολῇ, δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ ὑπερασπισθῇ, περιεκάλυψε διὰ τοῦ μανδύου του τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀνέτρεψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ δύο μεγάλους σκίμπιδας· μετὰ δὲ ταῦτα ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσῆλθεν· ἐκεῖ δὲ σταθεὶς πρὸς στιγμὴν ὄρθιος.

— Ἀγνή, εἶπε τείνας πρὸς τὴν νέαν τοὺς βραχίονας, λάβε τὸ τέκνον σου καὶ ἀκολούθει με.

Ἡ Ἀγνή, ὑπακούουσα εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως, προὔχωρησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀλλὰ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς της, κείμενον ἐκτάδην πρὸ αὐτῆς, ἔπραττε εἰς αὐτὴν τὴν διόδον.

Καὶ τότε, ρίψασα ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου βλέμμα πλήρες ἀπελπισμοῦ, εἶπε διὰ φωνῆς θλιβερᾶς.

— Κύριε, βλέπετε ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω.

Ὅτε δὲ ὁ Ἑρρίκος ἠτοιμάζετο νὰ τρέξῃ ὁ ἴδιος νὰ παραλάβῃ τὸ τέκνον του, αἴφνης συνελθὼν ὁ Τέλλος, ἀνηγέρθη καὶ ἔτρεξε μετ' ἑνὸς κλονομένου εἰς βοήθειαν τοῦ βυρσοδέψου.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἀνεχαίτισε πάραυτα τὸν βασιλέα.

— Ἐχε θάρρος, Ἀγνή, τῆ εἶπε χαμηλοφώνως, ὁ Ἐρρίκος θὰ ἐπαχρουνῆ πάντοτε ἐπὶ σοῦ.

Καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Τέλλος ἤρπασε τὴν ράβδον του καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φυγάδος.

Ὅτε δὲ ὁ βυρσοδέφης ἠγέσθη, ἐσπόγγισε διὰ τῆς χειρὸς του τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸν μανδύαν, δι' οὗ ἦτο περικεκαλυμμένος, καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κόρην του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Τὸ πλήρες ὄργης βλέμμα του εἰς μάτην ἀνεζήτηε ἐκεῖνο τῆς Ἀγνῆς. Ἡ δυστυχὴς νέα, κατεπτομένη, ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἐπερίμενε.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ πανωφόρι; ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ βυρσοδέφης, διακόψας ἐπὶ τέλους τὴν νεκρώσιμον ἐκείνην σιγὴν.

Ἡ Ἀγνή δὲν ἀπήντησε.

— Πού εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ἀνεχώρησεν! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης.

— Καὶ πῶς ἔφυγεν;

Ἡ Ἀγνή, χωρὶς ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς της τὸ παράθυρον.

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου, εἶπεν ὁ Περεγίλος, διευθυνθεὶς πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ Ἀγνή, συρομένη πάντοτε ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐνηγκαλίσθη τοῦ πόδας τοῦ πατρὸς της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ βυρσοδέφης ἐσταμάτησε.

— Λοιπόν, ἀνέκραξε, μὴ εἶπες ψέμματα. Εἶνε ἀκόμη μέσα, εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ὅχι, πάτερ μου, σοὶ ὀρκίζομαι.

— Τότε γιατί δὲν μ' ἀρίνεις νὰ μῶ μέσα;

Καὶ, ἀπώθησας αὐτὴν βιαίως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς. Ἡ Ἀγνή ὤρμησε λυσικόμος ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ, μόλις διήλθε τὸν οὐδόν, ἤσθάνθη ὅτι ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις της. Τὸ αἷμα αὐτῆς, τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων εἶχε συγκεντρωθῆ περὶ τὴν καρδίαν της, ἤρξατο τότε διαχυνόμενον εἰς τὰς φλέβας της ὡς τρομερὸς χειμαρρὸς τὸ ἀπλανές της βλέμμα ἀνέλαβε τὴν συνήθη ζωηρότητά του, ἡ δὲ σθεσθεῖσα φωνὴ της ἐπανήλθεν ἠχέσσεια καὶ φοβερὰ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπασαί αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἀνέλαβον τὴν κανονικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Δὲν ἦτο πλέον ἡ συνεσταλμένη καὶ περιφροσθεὶς ἐκείνη νέα, ἥτις, μετανουῶσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς της, ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ χάριν ἄλλ' ἦτο ἡδὴ ἡ εὐτολμος μήτηρ, ἥτις, προβλέπουσα τὸν κίνδυνον, ὅστις ἠπειλεῖ τὸ τέκνον της, ἠτοιμάζετο νὰ υπερασπίσῃ πάσαις δυνάμειν αὐτὸ.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ βυρσοδέφου ὑπῆρξε ν' ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα, ν' ἀνατρέψῃ τὰ κιβώτια καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ὑπὸ τὰς τραπέζας.

Ἡ Ἀγνή ἠκολούθει αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ ἄλλ'

ὅτε, ἀπαυδήσας ἐκ τῶν ματαίων ἐρευνῶν, ὁ βυρσοδέφης προύχωρησε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀνεγείρῃ τὸ ἐμπέτασμα, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐξέβλε κρυγὴν φοβερὰν, καὶ, προφθάσασα αὐτὸν μετὰ ταχύτητος καὶ εὐστροφίας λεκίνης, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἤρπασε τὸ κοιμώμενον βρέφος καὶ, κρύπτουσα, οὕτως εἶπειν, αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἔτρεξε καὶ ἐρρίφη ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, ἐκλιπρούσα παρ' αὐτῆς προστασίαν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ μικροῦ ἐκείνου βρέφους, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν οὐδέποτε ὑποπιεῖθη, ὁ βυρσοδέφης ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ συνωφρυνώθη παραδόξως, τὸ αἷμα ἀνήλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, τὰ μέλη του ὅλα ἔτρεμον καὶ, διὰ φωνῆς βροντώδους καὶ ἀγρίας, ἠρώτησε τὴν θυγατέρα του.

— Τίνος εἶνε τὸ μικρὸν αὐτό, Ἀγνή;

— Ἰδικόν μου! ἀπήντησεν εὐχαρῶς ἡ νέα, περιπτύσσουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ τέκνον της, ὡς εἰ θέλουσα ν' ἀποκούσῃ αὐτὸ καὶ νὰ το προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων τοῦ πατρὸς της.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Περεγίλου ὑπῆρξε τοῦ νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς; καὶ νὰ τῆ ἀποσπᾶσθαι τὸ τέκνον της ἄλλὰ τὸ πτωχὸν παιδίον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐξυπνήσει, τῷ ἐμειδίῃ ἐπιχαρίτως, ἡ δ' ἔνοχος μήτηρ του εἶχε προσήλωμένα ἐπὶ τοῦ πατρὸς της τὰ ἀπαστρέπτοντα καὶ πλήρη ὑπερηφανίας βλέμματά της, ὡς εἰ τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος εἶχε καλύψει τὸ παραπτώματὸς διὰ μυστηριώδους πέπλου.

Ὁ βυρσοδέφης ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— ὦ! δυστυχί μου! δυστυχία μου! ἐψιθύρισε κρύψας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἄλλ' αἶφνης, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποβαλὼν τὴν λύπην, ἥτις κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του, ἔλαβεν ἐσχάτην τινὰ ἀπόφασιν.

— Ἀγνή, εἶπεν ἀγερῶως καὶ μετὰ παγετώδους ψυχραιμίας, ἀσυνήθους διὰ τὸν κοινόν καὶ βίαιον χαρακτῆρά του, ἡ μητέρα σου, ἡ ὁποία εἰς τὴν νεότητά της ἐστάθηκε ὠραιότερη ἀπὸ σέ, ἔζησεν εἰκοσι χρόνια μ' ἐμὲ ὡς τίμια γυναῖκα, ἂν καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐστερούμεθα ἀπὸ πολλὰ πράγματα.

Ἡ Ἀγνή ἐφρικίσασε καὶ ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν. Ἡ ὠρὰ τῆς μητρὸς της σκιὰ παρέστη αἶφνης ἐνώπιόν της, ἐπιπληττούσα αὐτὴν διὰ τὸ παράπτωμά της.

Ὁ Περεγίλος ἐξηκολούθησεν ἀπαθῶς.

— Καὶ ἐσύ, ὡς νὰ μὴ ἦσουν βγαλμένη ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναικός, ὡς νὰ μὴ ἔρρεε τὸ αἷμά της εἰς τὰς φλέβας σου, ἐσύ, ὅπου δὲν σου ἔλλειψε ποτὲ τίποτε, ὅπου ἐστενοχωροῦσα τὸν ἐαυτόν μου διὰ νὰ σε στολίσω καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω, διὰ νὰ μὴ μου κλαῖς καὶ ζηλεύεις τὰ ἄλλα κορίτσια ποῦ ἔβλεπες στολισμένα, ἐσύ, ὅπου ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐγεννήθηκες μοῦ ἄρπα-

ξες ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ ἔτρεμα ὄλος σὰν φυλλοκάλυμνον ἀπὸ τὴν ἀγάπην ποῦ σοῦ εἶχα, ἐσύ ἦσουν γραμμένο νὰ λερώσης αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅπου σὲ εἶχα κρυμμένην γὰρ νὰ σε παραδώσω μίαν ἡμέραν ἀθῶν εἰς τὰ χεῖρά ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἡ τύχη σοῦ ἐφύλαγε γὰρ ἄνδρα!

— Πάτερ μου! πάτερ μου! ἐγόγγυσε θλιβερώς ἡ Ἀγνή.

— Ὅχι! δὲν ἔχω πλέον θυγατέρα! ἐξηκολούθησε μετ' ἀγωνίας ὁ βυρσοδέφης. Μὴ μ' ὀνομάζῃς πάτερα, μὴ με κυττάζῃς, μὴ με παρακαλῇς! Δὲν εἶμπορῶ νὰ σε συγχωρήσω, φύγε, πήγαινε ὅπου θέλεις...

Καὶ, ταῦτα λέγων, οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα κατέπνιγον τὴν φωνὴν του.

Ἡ Ἀγνή ἔρριξε κρυγὴν ἀγωνίας.

— ὦ! μὴ με ἀποδιώκῃς, πάτερ μου, μὴ με ἀποδιώκῃς.

— Δὲν εἶμαι πλέον πατέρας σου! δὲν σ' ἀγαπῶ πλέον, Ἀγνή. Ἐλέρωσε τὸ ὄνομα μου, μὲ ἀτίμασες. Πήγαινε! πήγαινε!

— Ὅχι, πάτερ μου, δὲν θέλω νὰ φύγω μετὰ τὴν κατάραν σου.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νέα εἶπε πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἄλλ' ὁ Περεγίλος ἀπώθησεν αὐτὴν ἀγρίως καὶ μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ τῆ εἶπε:

— Πήγαινε, Ἀγνή, ἂν θέλῃς νὰ ζῆσθαι τὸ παιδί σου.

Εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην ἀπειλήν, ἡ δυστυχὴς νέα, καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ἔφυγεν ἀνὰ μέσον τοῦ κήπου, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ πολυτίμον φορτίον της, καὶ, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθ' ὁδόν, ἐγκατέλειψε τὴν πατρικὴν ἐστίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανίδη ποτέ.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ.

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΔΛΗ

ΦΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

— Ἄ! ὁ σύζυγός μου, ὁ Φραγκισκός μου, εἶνε καλλίστος ἄνθρωπος...

— Τὸ ἤξεύρω...

— Δὲν θὰ μοῦ εἰπῆτε ἐπὶ τέλους, κύριε Λουκιανέ, τί εἶνε αὐτὴ ἡ νέα; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα, εἰς τὴν ὁποίαν πάραυτα ἐγεννήθη ἡ γυναικεῖα περιέργεια.

— Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγώ ὅταν τὸ μάθω, θὰ σὰς τὸ εἶπω, ἂν τὸ νομίσω καλόν. Τοῦτο μόνον ἤξεύρω, ὅτι θὰ τὴν θεωρῆτε ὄλος ἐδῶ μέσα ὡς κόρην διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ θὰ συμπεριφέρεσθε πρὸς αὐτὴν, ὡς ἀρούζει εἰς νέαν ἔντιμον, καλλίστην, ἀξίαν πάσης συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Αὐτὸ ἀπαιτῶ ἀπὸ τὴν καλοκἀγαθίαν σας.

— Μὴ ἀμφιβάλετε, κύριε Λουκιανέ, θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Ἐπειτα, εἰ-

και ἀληθές, ἡ νέκ αὐτῆ ἔχει καλὸν καὶ εὐγενές ἐξωτερικόν καὶ ἤρηστα νὰ τὴν συμπαθῶ

— Δὲν τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔχετε καρδίαν χρυσήν! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῃν καλωσύνην, κύριε Λουκιανέ! Καλὴν νύκτα σοί.

— Καλὴν νύκτα, καλὴν νύκτα. Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε. Δώσατε εἰς τὴν... ἀδελμὴν μου αὐτὰ τὰ μυρωδικά.

Ἡ οἰκοδέσποινα, ἀκούσασα τὸν νέον τίτλον, ὃν ὁ Λουκιανὸς ἀπέδιδεν εἰς τὴν Ἰταλίδα, ἔστη ἀμηχανοῦσα· ἠνέφρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς περιεργείας καὶ ἐθεώρει αὐτὸν ἀτενῶς.

— Δοιπὸν πάρετέ τα! Τί μὲ κυττάζετε οὕτω; προσέθηκεν ὁ Λουκιανός.

Καὶ ἐγχειρίζων αὐτῇ τὰ περιέχοντα τὰ μύρα φιαλίδια:

— Προσέχετε λοιπὸν, κυρία μου, εἶπε, θὰ σοὺ πέσωιν. Εἰπήτε τῆς νὰ κάμῃ ἄφθονον αὐτῶν χρῆσιν, προσέθηκεν.

Καὶ ὀδηγῶν ἡ μᾶλλον ὠθῶν τὴν ἐκπληκτικὴν γυναῖκα μέχρι τῆς θύρας:

— Καλὴν νύκτα, κυρὰ Λουίζα, τῆ εἶπεν, εἶναι κακὸν νὰ εἶναι τις τόσον περιεργός!...

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ, ἐψιθύρισεν ἡ οἰκοδέσποινα, ἐξεληθοῦσα τοῦ δωματίου, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ὁ παραδοξότατος ὄλων τῶν ξένων, ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐκατοίκησαν εἰς τὴν οἰκίαν μου! Καλὴ καρδίε, μὰ σὰν τρελοῦτσικος κομματί! ἀλλὰ δὲν ἔχει λόγον, χρυσὴ καρδίε, μάλαμμα! Πλὴν ποῖα νὰ εἶνε ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ νέκ;... Ἀδελφῆ του... Ἄς νὰ μὴ... Ἡμπορεῖ πάλιν καὶ νὰ εἶναι... Μπᾶ! θὰ τὸ μάθω! Καὶ εἶνε δύσκολον τάχα;...

Γ

Τέλος πάντων ἐτελειώσαμεν! εἶπεν ὁ Λουκιανός. Ἴδου ἡ νέκ ἀσφαλῆς, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Ὅταν συλλογιθῶ εἰς ποίας φοβεράς δυσκολίας θὰ ἐξετίθετο, ἂν ἡ Θεῖα Πρόνοια δὲν μὲ ὠδήγει πρὸς αὐτήν, ὅταν σκεφθῶ ποίους κινδύνους διεξέρουγε, μού ἔρχεται νὰ χάσω τὸν νοῦν μου!...

Οὐδ' ἐσκέφθη κἄν ὁ ἀλλόκοτος ἀληθῶς νέος ὅτι ἡ Ἰταλίς του, εὐρισκομένη τοιαύτην ὥραν μόνη ἐν ὀδῷ ἐρήμῳ, ἠδύνατο νὰ εἶναι διεσθαρμένη τις, κλέπτρια πιθανῶς, ἢ ἄλλης διαγωγῆς οὐχὶ ἀμέμπτου. Εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν, καὶ ἐλυπήθη· ἡ ἀγαθὴ του καρδία κατενύγη. Οὐδόλως ἐσυλλογίσθη ὅτι τόσον εὐκόλως ἐκρέουσι τὰ γυναικεῖα δάκρυα!...

— Ἀναντιρρήτως ὁ κόσμος δὲν ἔχει καλῶς, ὡς ἔχει, ἐξηκολούθησε μετὰ τινα σιωπὴν καὶ μεταβαινὼν εἰς ἄλλην σκέψων σειράν... Βλέπεις πτωχὴν νέον, μόνην ἐν τῇ ὀδῷ... Οὐδὲν φυσικώτερον, οὐδὲν ἀπλούστερον... Ποῖος σοὶ δίδει τὴν δικαίωμα νὰ τὴν παρακολουθήσῃ, νὰ ρυπάνῃ τὴν ἀγνὴν ἴσως ἀκοήν της διὰ βρωμερῶν φράσεων;... Πόθεν ἀντλεῖς τὸ δικαίωμα νὰ τῇ ὑποδείξῃς τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας; Εἶνε τόσον εὐκόλον αὐτὸ τὸ ὠραῖον, μεθ' ὅλας τὰς ἀδυναμίας του, πλᾶ-

σμα, ἡ γυνή, τόσον φιλαυτὸν! Κολακεύεται τόσον πολὺ ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς κοινοὺς ἐπαίνοους ἢ γυναικεῖα φιλαρέσκεια! Καὶ γνωρίζεις σὺ ὅτι δι' αὐτοῦ, ὅπερ πράττεις καὶ τὸ ὅποιον εἶνε ἕτοιμοι ἐκτὸν ἄλλοι ὄμοιοί σου νὰ πράξωσι κατόπιν σου, δυνατὸν νὰ συντελῆς εἰς τὸ νὰ παρεκκλίνῃ ἢ ἀγνή αὐτῆ ὑπαρξίς τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐν ὄλῃ ἴσως τῇ συμφορᾷ καὶ τῇ δυστυχίᾳ της ἀπεράσισε ν' ἀκολουθήσῃ; Ἡ ἀρετὴ, καθὼς καὶ ἡ κακία εἶνε ἕξις ἀπλῆ· οὐδὲν βδελυρώτερον δὲ ἢ τὸ νὰ συνεπιζῆ ἢ ἀκοή παρθένου εἰς τὰς ἀσέμνους φράσεις... Καὶ ὅμως τοῦτο συμβαίνει καὶ ὅμως ταῦτα γίνονται καθ' ἐκάστην.— Ἄ! ἄλλ' εἶμαι μέγας ἀνόητος, προσέθηκεν ὁ Λουκιανός, σκεπτόμενος τὰ τοιαῦτα. Δὲν μοὶ μένει ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ ἐπέλθῃ ἡ μονομανία νὰ μεταβάλω τοὺς ἀνθρώπους!

... Ἄρκει εἰς ἐμὲ ἡ ἡδονὴ ὅτι σὼζω μίαν κόρην, φθάνει μόνον νὰ μὴ εἶνε χαμένη ἔως τῶρα. Τὴν σὼζω, εἶπεν;... Ἀλλὰ πῶς; Ὅθι ζήσωμεν μὲ ἐκτὸν ὀγδοήκοντα ψωραλέας ἰταλικὰς λίρας τὸν μῆνα δύο ἄνθρωποι; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, δισκελιζὼν μεγάλως βήμασι τὸ δωματίον. Πῶς; τιποτε εὐκολώτερον Ὅθι τῆ εἶπω ὅτι τρώγω συνήθως ἄπαξ τῆς ἡμέρας, τὴν δὲ πρωτὴν λαμβάνω μόνον ἓνα καφὲν μὲ γάλα... Κατάργησις ἀπόλυτος τοῦ καπνοῦ. Οὐρ! τί ἀηδία! Νὰ μεταβάλλῃ τις τὸ στόμα εἰς καπνοδόχον ἀτμομηχανῆς!... Ἐπειτα μὲ βλέπτει τόσον ὁ καπνός!... Δὲν θὰ πηγάζω πλέον εἰς τὸ καφφνεῖον. Εἶναι τόσον μεμολυσμένη ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶν καφφνεῖων. Δαπανᾷ τις τὰ χρήματά του ἐν αὐτοῖς καὶ τὸν καιρὸν τοῦ μάτην, καταστρέφων ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ τὴν υγείαν... Ἀλλὰ τί σκέπτομαι ἀπὸ τοῦδε περὶ τοῦ πρακτείου;... Πιθανόν ἡ κατάστασις αὐτῆς νὰ μὴ εἶναι τόσον δυσχερής. Ὄπως δὴποτε ἐγὼ ἀποφασίζω... οἰκονομία, φίλτατε Λουκιανέ, οἰκονομία, περικοπή τῶν περιττῶν ἐξόδων. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, τόσῳ τὸ καλλίτερον... .

Καὶ ταῦτα εἶπὼν ὁ Λουκιανός καὶ ἐκδυθείς, κατεκλίθη μετ' ὀλίγον.

Οὐχ ἤττον καὶ ἡ νέκ κόρη διετέλει ἐντελῶς ἤρεμος. Ἀνατρέχουσα εἰς τὸ παρελθόν, συλλογιζομένη τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὴν συνάντησιν τοῦ παραδόξου Λουκιανοῦ, τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτῆς θέσιν, τὴν διὰ βίας, οὕτω εἰπεῖν, σωτηρίαν της, ἠγνοεῖ σχεδὸν ποῦ εὐρίσκειτο, οὐδὲν βέβαιον δυναμένη νὰ ὑποθήσῃ. Ἰδίως τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Λουκιανοῦ, τὴν ἐξέπλησσε τὰ μέγιστα.

— Τί ἄνθρωπος λοιπὸν εἶναι αὐτός; ἔλεγεν. Πόθεν τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνδιαφέρον του, ἀφοῦ μέχρι πρὸ ὀλίγων ὥρων δὲν μ' ἐγνώριζε κἄν; Τάχα νὰ εἶναι τσαούτη ἀνυπαρκτος σχεδὸν ἀγαθότης; Ἡ μήπως ἐν τῇ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθῇ ταύτῃ πράξει του κρύπτεται συμφέρον τι ἀπόκρυφον;... Ἄλλ' ὅποιον συμφέρον;... Ποῖον συμφέρον;... Τί ἔλεγε τόσῃν ἤδη ὥραν μὲ τὴν οἰκοδέσποιναν ἰδιαιτέρως;... Τί ἔλεγεν;... Ἄν...

Καὶ ἡ ξανθὴ νεανίς, πρὶν τελειώσῃ, ἡ μᾶλλον μὴ τολμήσασα νὰ τελειώσῃ τὴν τελευταίαν ταύτην σκέψιν, ἠγέρθη ἐντρομος ἐκ τῆς κλίνης, καὶ μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ ἐρριμμένην, μὲ τὸν γλαφυρὸν τράχηλον, τοὺς ἀλαβαστρίνους ὤμους καὶ τὰ γαλακτώδη στήθη, ἀμαρσοῦντα τὴν λευκότητα τοῦ χιτῶνος, πηδήσασα πλήρης φόβου μέχρι τῆς θύρας. ἔκυρε τὸν σῦρτην αὐτῆς, τοῦθ' ὅπερ ἐν τῇ ταραχῇ της ἐλησμώνησε νὰ πράξῃ προηγουμένως, θέσασα ὀπισθεν δύο καθίσματα πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς προχειροῦ ἀμύνης ἐναντίον τοῦ ἐπερχομένου κατ' αὐτῆς κινδύνου.

Στάσῃ δ' εἶτα ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἐν σκέψει:

— Ἐλα καὶ σὺ, εἶπε, διευθυνομένη πρὸς τὸ κρεμάμενον ἐκεῖ πον λευκὸν ἐπανωφόριόν της. Ἐλα καὶ σὺ, καλὸν μου ὄπλον, ἐξηκολούθησεν ἐξάγουσα ἐκ τοῦ θυλακίου μικρὸν κομψὸν ρεβόλβερ. Ἐλθὲ καὶ σὺ πρὸς φύλαξίν μου καίτοι εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας νὰ χρησιμεύσῃς μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἠγοράσθης!

Θεῖτα δὲ τὸ ὄπλον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης της, κατεκλίθη ἐκ νέου. Περιέμενεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀκούσῃ κρότον εἰς τὴν θύραν· ἡ ἐντρομος μάλιστα φαντασία της, ἀνέπλασσε τοιοῦτους, ἀναγκάζοντας αὐτὴν νὰ ἐγείρῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κεφαλὴν καὶ ν' ἀκροάζεται μετὰ προσοχῆς. Δύστηνε Λουκιανέ! Καρδία εὐγενής! Κοιμᾶσαι ἀμέριμος, μειδιῶν, διότι ὠραῖον ἴσως ὄνειρον βαυκαλίζει τὸν ἀγνὸν ὕπνον σου, ἐνῶ πλησίον σου, ἐν βῆμα μακρὰν σου, παρεξηγεῖται τόσον σκληρῶς ἡ διαγωγὴ σου, ἀδικεῖται τόσον ἡ εὐγενής πράξις σου, ὑβρίζεται ἡ ἀγγελικὴ σου ψυχὴ!

Κοιμήσου ἥσυχος καὶ ἀμέριμος, ἀγαθὴ, ἀγία ὑπαρξίς, θὰ εὐρίσκειται πού καὶ διὰ σὲ ἡ ἀνταπόδοσις!...

Ζ

Ἦδη, ὅτε ὁ Λουκιανός ἡμῶν κοιμᾶται, δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὸν παραδόξον αὐτοῦ χαρακτῆρα εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, καθ' ὅσον καὶ ἡμεῖς αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ πράξωμεν τοῦτο, διότι συνοιδαμεν ὅτι δικαίως θὰ ἐφάνῃ εἰς αὐτοὺς τοιοῦτος.

Ὁ ἀποδοθεὶς αὐτῷ ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης του τίτλος *τρελοῦτσικος* δὲν ἀρκεῖ, νομίζομεν, νὰ χαρακτηρίσῃ ἀκριβῶς τὸν ἡμέτερον ἥρωα, ἴσως μάλιστα ἐλαττώσῃ τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν. Συνήθως ὁ κόσμος ἀρέσκεται νὰ βαπτίξῃ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ τρελοῦ πάντα ἄνθρωπον, ὃν ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ.

Καὶ ὅμως πόσοι τοιοῦτοι τρελοὶ εἶνε ἄξιοι σεβασμοῦ καὶ λατρείας. Πόσοι μεταξὺ αὐτῶν μάρτυρες, πόσοι ἅγιοι ἀληθῶς καὶ ὅσιοι.

Ὁ Λουκιανός ἡμῶν, λίαν ἐνωρὶς ἀπολέσας τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἔμεινεν ὀρφανός. Περιουσίαν πατρικὴν ἐκέκτητο ἐπ-

αρκή, ὅπως καλλιεργήσῃ τὸ πνεῦμά του, ὅπερ τῷ εἶχε χαρίσει ὁ Θεός ἢ ἡ φύσις ἀφειδῶς, καὶ καταστῆ ἐνταυτῷ ἀνὴρ διακεκοιμένος, ἀνὸς οὐχὶ ἔξοχος. Ἄλλ' οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ κηδεμόνες, ἀσυνείδητοι καὶ ὅλως ἀνίκανοι νὰ ἐνοήσωσι τὸ μέγεθος τῆς διαχειρίσεως ξένης οὐσίας καὶ ἀλλοτρίου μέλλοντος, κατεσπᾶθισαν πᾶν ὅ,τι εἶχε τὸ πτωχὸν παιδίον, ὅπερ, μόλις ἐνοήσῃ τὰ καθ' ἑαυτὸ, ἤσθάνθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἐργασθῆ, ὅπως κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῶν ἰδίων κήπων καὶ τοῦ ἰδρωτός, ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀπονώτερον καὶ μᾶλλον εὐγερώς διὰ τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

Ἴσως, ἐὰν ἦτο ἄλλος τις, θὰ κατέφυγεν εἰς τὰ δικαστήρια, θὰ ἤγειρεν ἀγωγὰς καὶ ἀπατήσεις περὶ ἐξελέγξεως λογαριασμῶν κατὰ τῶν σφειρωμάτων τῆς περιουσίας του· πολλοὶ μάλιστα συνεβούλευσαν αὐτῷ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ μέτρα ταῦτα· ἀλλ' οὗτος, ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπής, ἀπέκρουσε τὰς συμβουλὰς, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ μεταξὺ τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων ὑπῆρχε πρόσωπον ἀγαπητόν, ὅπερ δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ, οὐδὲ διὰ τοῦ Κροίσου τὰ πλοῦτη, ἢ μήτηρ του.

Πολλάκις τὴν τύχην καὶ τὰς ἐν τῇ δυστυχίᾳ περιπετείας τοῦ νέου αὐτοῦ ἀναλογιζόμενος—διότι ἐγνώρισεν πολὺ τὴν ἀνεκτίμητον αὐτὴν ὑπαρξίν—ἐρωτῶ ἑμαυτόν, ἀν δὲν εἶνε ἐνίοτε προτιμότερον νὰ γεννηθῆι τις νόθος.

Γνωρίζον εἶνε ὁποῖαν ἰδέαν ἔχουσι περὶ τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασματικῶν οἱ σεμνοτυפוὶ τῆς ἐν πολλοῖς ἀδικωτάτης καὶ στρεβλῶς συλλογιζομένης οὐχὶ σπανίως κοινωνίας, ὡσεὶ ὤφειλον αὐτὰ νὰ πληρῶνωσι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀμικρῆ παραφορᾷ δύο ἀνθρώπων, ἀλλὰ νομίζω—καὶ ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου, ἀν οὕτως ἀπροκαλύπτως ἐκφράζω τὴν γνώμην μου—ὅτι, προκειμένου νὰ μὴ εὕρισκῃ τις τὸ ἱερὸν φίλτρον, τὸ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς οἰκογενείας του, πολλῶν καλλίων θὰ ἦτο, ἐὰν ὅλως ἐστερεῖτο τοιαύτης, διότι οὕτως ὀλιγώτερον θὰ ἤσθάνετο τὴν φουβερὰν ἀπώλειαν καὶ στέρησιν αὐτῆς.

Στερούμενος τῶν πάντων ὁ Λουκιανός, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ἐνίοτε, ἅμα ἐνηλικιωθεὶς ἐσκέφθη ὅτι ἔμελλε νὰ γείνη υἱὸς τῶν ἔργων του, ὅτι διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ὤφειλε νὰ πλάσῃ μέλλον, ν' ἀνέλθῃ ὅσον ἐπέτρεπον αἱ διανοητικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις καὶ τὰ ὀλίγα χρηματικὰ μέσα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων ταῦτα ἄτινα διὰ τῆς ἰδίης ἐργασίας ἔδει νὰ πορίζεται. Φύσει ἀγαθός, οὐδεμίαν ἐφερὲν ἐν αὐτῷ πικρίαν δι' ὅσα ἐν ἡλικίᾳ τόσον νεκρᾷ ὑπέστη ἀδικήματα καὶ δεινὰ ἀπ' ἐναντίας ἢ ἐκτακτοῦ εὐγένεια τῆς καρδίας του διήγειρε τὸν θυμωσμὸν ἅμα καὶ τὸ σέβας τῶν γνωρισάντων αὐτόν, ἢ δὲ εἰλικρινεία καὶ ἡ σπαρτιατικὴ αὐτοῦ εὐθύτης πολλοὺς τῷ παρέσχε φίλους ἀγαπώντας αὐτὸν ἀνευ συμφέροντος, ἐφ' ᾧ ἐκαυχᾶτο καὶ ὑπερηφανεύετο.

Ἄπαξ μόνον εἶδον αὐτόν ἀλλοιωθέντα, ὅτε γυνή, μὴ δυναμένη νὰ κατανοήσῃ τὸ

μέγεθος τῆς ἀφοσιώσεώς του, καὶ πρὸς ἣν ὁ τάλας ἀπατηθεὶς παρέσχε τὴν καρδίαν του ἐγκατέλειπεν αὐτόν.

Τότε μόνον ἐγένετο δύστροπος, ἤραιωσε τὰς μετὰ τῶν φίλων σχέσεις του, ἔγεινε, ὅπως κοινῶς λέγομεν, κακός. Ἐναντίον τῶν γυναικῶν ἠσθάνετο ἀκουσίαν τινὰ ἐχθροσπάθειαν, ἐθεώρει αὐτὰς ὡς κακυποῖα ἔοπετα. Ὡμίλει περὶ αὐτῶν μετὰ περιφρονησεως. Ἄλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπῆλλάγη καὶ τῶν ἰδεῶν τούτων, συλλογισθεὶς ὅτι, ὡς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ὑπάρχουσι πονηροὶ καὶ κακοί, οὕτω συμβαίνει καὶ παρὰ ταῖς γυναῖδας, οὐδῶλως δὲ ἐδικαιοῦτο χάριν μιᾶς ἐλσεινῆς γυναικὸς νὰ περιφρονῆ ὀλόκληρον φύλον, παρ' ᾧ οὐχὶ σπανίως εὐρισκόμεν τὴν σπογγὴν καὶ ἀγάπην. Οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ δυσθυμῖα του ἐξέλειπεν, ἐπανελθούτης τῆς πρώτης του εὐθυμίας.

Στερηθεὶς πρώτως παντὸς οἰκογενειακοῦ φίλτρον καὶ συγγενικῆς ἀγάπης, αὐτὸς ὅλος ἀγάπῃ, διεμοίρασε τὴν ἑαυτοῦ εἰς τὸν κόσμον ὅλον, μὴ δυνάμενος νὰ ζῆ ἀνευ τοιαύτης.

Ἠγάπη τοὺς φίλους, ἐλάτρευε τὰς φίλας του.—λέγων δὲ φίλας δὲν ἐννοῶ ἐρωμένες, διότι ὁ ταλαίπωρος, παθὼν ἐκ τῆς πρώτης καὶ μόνης, ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ συνδέσῃ σχέσεις οὕτωσι στενάς, ἀναμιμησκόμενος τὰ μικρῦρια ὅσα ἐστοίχισαν αὐτῷ αἱ προηγούμενα.—Ὅταν τυχὸν δὲν εἶχε τοιαύτας, ἔβλεπον αὐτόν, περιποιούμενον ὅτε μὲν κύνα, ὅτε δὲ πτηνὰ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἄτινα πονῶν ἐν τέλει ἀπέλυεν ἐλεύθερα, ἀγοράζων ἄλλα ὅπως ἀπολύτῃ καὶ αὐτὰ.

Ἡμέραν τινὰ ἐφάνη ἐν τῇ ὁδῷ, παρακολουθούμενος, ὑπὸ αἰγός, ἦν θανούσων μετ' ὀλίγον, ὁ Λουκιανὸς ἐπένησεν.

Πολλάκις ἡ κατοικία του μετεβάλλετο εἰς ὀλόκληρον ζωολογικὸν μουσεῖον, ἕνεκα τῶν ἀνοησιῶν του τούτων, ὡς τὰς ἀπεκάλουσι οἱ φίλοι του.

Ἀείποτε προσεπάθει ν' ἀποφεύγῃ τὸ κακόν, ἐμποδίζων καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πράττωσι τοῦτο.

Γνωρίσας ποτὲ ἐκ τύχης κόρην πεπτωκυῖαν, πλὴν καὶ συμπαθῆ, ἀνέλαθε νὰ τὴν διδάξῃ γράμματτα, ὅπως δι' αὐτῶν, ἀποσπᾶσας τὴν νεκρίδα τῆς οὐλερίας ὁδοῦ, τῇ προμηθεύτῃ ἐργασίᾳ ἐντιμον. Καθ' ἐκάστην δὲ, ἀδιαφορῶν ὅλως δι' ὅσα ἔλεγον αἱ βλέποντες αὐτόν εἰσερχόμενον εἰς οὕτως ὑποπτον μέρος, μετέβαινε σοβαρός, ὡς ρωμαῖος συγκλητικός, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Πρὸς πάντα ἀνθρώπων λαλῶν ἀπένειμε τὸ ἡδὺ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ, θεωρῶν τοὺς πάντας ἀδελφοῦς. Ἐλεγε δὲ ὅτι, ἐὰν εἶχε τοιοῦτον, θὰ τὸν ἠγάπη μὲχρι λατρείας.

Τοιοῦτος ὢν τὸν χαρακτῆρα ὁ ἡμέτερος Λουκιανός, εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι θὰ συνεκινεῖτο, ἰδὼν νέαν μόνην, κλαίουσαν καὶ εἰς στενοχωρίαν εὐρισκόμενῃν, οὐδῶλως δὲ παράδοξον, ἀν προσηνέχθη αὐτῇ, ὡς εἶδον ἐν τοῖς προηγούμενοις οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ πολλὴ του αὐτῆ εὐκισθησία πολλάκις καθίστα αὐτόν ἀν-

τικεῖμενον ἀστεῖσμων, καὶ χλευασμῶν, πολλάκις ἐνεπαίχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων, οὓς ἤθελε νὰ συνδράμῃ, ἐνίοτε ἤκουεν, ἀντὶ ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης, καγχασμοῦ περιφρονητικοῦ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ στόμα ἀπήγγελλε λόγους ἀνταξίους τοῦ Εὐαγγελίου. Οὐχὶ δ' ἄπαξ ὄντα κακοῦθη καὶ ἐλεεινὰ, ἐκμεταλλεούμενα τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων των, ἐκαρπώθησαν τῶν χαρίτων αὐτοῦ, ἄς τοῖς παρεῖχεν, αὐτὸς στερούμενος, ἐφ' ὅσον εἶχον ἀνάγκην, ταύτης δὲ ἐκλειψάσης, ἀπελάκτισαν αὐτόν.

Ἄλλὰ τοῦτο, καίπερ θλίβον καὶ λυποῦν αὐτόν μέχρι θανάτου, οὐδαμῶς τὸν ἐκώλυε νὰ ἐκτελῆ τὸ καθήκον του, ὡς αὐτὸς τὸ ὀνόμαζεν. Τὸ ἀγαπᾶν τοῦ, ἄλλους ἦτο ἡ κρατίστη τῶν ἀρετῶν τοῦ παραδόξου νέου.—εὐλογημένη ἡ ὥρα του—ὅς τις ἰκανὴν ἀμοιβὴν εὕρισκεν, ὅσάκις καὶ ἕνα μόνον κατῴρθου νὰ ὠφελήσῃ ἀποτελεσματικῶς.

Ἔπεται συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΜΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα Γαλλικὰ Βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἦτοι πρὸς φράγκα γρυσὰ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν 3.80 :

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIÈRE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOUR'HUI, par ADOLPHE BACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PINTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHEU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLE, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL R. MOLLLOT, par CHARLES LEROY.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΦ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ Γ' ἔτους (ἀριθ. 107) συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἡμῶν, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι πληρῆ τὴν συνέχειαν τῆς *Δεσποίνης Μονσορφ*, δύνανται ἀντὶ ὁρ. 2 νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἰδιαιτέρως ἤδη ἐκτυπωθέντα εἰς τὸ αὐτὸ τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* σχῆμα 10 φύλλα, ἄτινα πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἀντιτίμου.

Εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα ἐν τῷ Μυθιστορηματικῇ *Κόμῃσῃ Ἀρτεμίδος*, κατὰ παραδρομὴν ἐτυπώθη τὸ ὄνομα *Μαργῆρ* ἀντὶ *Μωφῆρ*.